

Denkt er aan, dat de vrijheid en onafhankelijkheid van onzen stand ernstig bedreigd worden.

Kampen, 21 Juni 1915.

J. D. C. KOCH.

BAL MASQUÉ VAN ZIEKENBRIEFJES ?

On-elegant, deze vergelijking van collega SNOECK HENKEMANS, on-elegant en onbeleefd zijn terminologie, waar hij de handelwijze der leden onzer afdeeling (immers gegrond op ettelijke uitspraken onzer Maatschappij) bestempelt met den naam „comédie”, „gebrek aan ernst”, zegt, dat zij een „vertooning” is, die niet overeenkomt met de „waardigheid van den geneeskundigen stand”.

Zou de geachte inzender het prettig vinden, als wij in hetzelfde zog gingen varen en spraken van „ambtenaarskortzichtigheid” en diergelijke? Wij zullen het niet doen, om de dood-eenvoudige reden, dat wij het niet noodig hebben. Wij laten de feiten optreden (een „bal nu” der feiten zou ik haast willen zeggen) en voor zichzelf spreken.

Inderdaad hebben de briefjes, waarin alleen het begin en eind der behandeling wordt aangegeven, geen groote waarde voor den werkgever. Hij zal dus verstandig doen ze niet te vragen. En hij blijkt zoo verstandig. In onze afdeeling worden deze briefjes bijna niet gevraagd, door het grootste werklieden-ziektefonds hier te Meppel worden zij in het geheel niet gevraagd . . . en de directie van dit ziektefonds constateert na invoering der eigen contrôle een afneming van het aantal ziektedagen en wenscht den vroegeren toestand niet terug.

De praktijk wordt dus, dat geen enkel ziektebriefje meer wordt afgegeven. Waar collega HENKEMANS zijn bewering vandaan haalt, dat wij bereid zijn meer verklaringen dan die van het begin en einde der behandeling af te geven, als die „worden gevraagd door personen en instellingen, en die dan tegen betaling”, is mij een raadsel. Niemand onzer denkt eraan.

De ervaring leert ons (collega STAVERMAN te Vlissingen kwam het schitterend bevestigen in het vorige nummer), dat onze weg de goede is en dat alle afdeelingen dien moeten inslaan.

Meppel, 22 Juni 1915.

JUL. LEYDESDORFF.

HET ONDERSTEUNINGSFONDS.

I.

Het schrijven van collega JUDA heeft mij niet overtuigd. „De meeste gevallen komen niet voort uit zorgeloosheid, maar door tegenspoed en vroegtijdig overlijden”. Dit betwijfel ik, en collega JUDA levert het bewijs niet zijner stelling. Wanneer hij, met kennis van zaken, kan verklaren, dat zij, die zelf (of wier vrouw en kinderen) geldelijken steun uit het fonds hebben gekregen, en tegen invaliditeit en tegen overlijden verzekeringen hadden gesloten (ik wil de grootte der verzekering nog daarlaten), dan zou blijken, dat de zorgeloosheid niet zóó groot is als volgens mijn meening (en ervaring) het geval schijnt te zijn. Het zou m. i. dan zeer in het belang van het fonds zijn, wanneer in het *Tijdschrift*, zonder namen te noemen, een casuïstiek kon worden opgenomen, waaruit men duidelijk kon zien, dat in de meeste gevallen van zorgeloosheid niet mag worden gesproken.

Maar wanneer dat werkelijk het geval blijkt te zijn, dan behoort m. i. de ondersteuning krachtadiger te zijn, en het fonds bijv. versterkt te worden door gedwongen, aanzienlijke, bijdragen, bijv. naar gelang van ieders inkomsten.

Het bedelen in (niet bij) het publiek heb ik bijgewoond hier te Apeldoorn, gedurende den feestmaaltijd in hôtel Röge, d. w. z. onder de veranda, ten aanhoore en aanschouwe van het toegelopen volk; collega JUDA zal mijn verklaring wel niet in twijfel trekken.

Wat aangaat zijn hoop, dat ook mijn naam eens zal „prijken” op de lijst der contribuanten . . . wel, die naam „prijkt” daar reeds jaar en dag, maar voor een bedrag, waaraan men den tegenstander van het fonds moet herkennen.

Apeldoorn, 22 Juni 1915.

C. METZLAR.

II.

Verschillende betuigingen van instemming met mijn voorstel van 5 Juni jl. werden mij gezonden, nl. door hoogleraren, specialisten en practiseerende artsen. Ik heb de overtuiging gekregen, dat in die richting verdere pogingen gedaan mogen worden, echter met wijziging van het oorspronkelijke plan.

Professor KOUWER, in beginsel met mijn voorstel kunnende meegaan, schrijft mij het volgende:

„Ik zou in ieder geval de voorkeur er aan geven, dat de geholpene partij zelf bepaalt, wat hij voor dat doel wil beschikbaar stellen, dus geen declaratie van den helper. Ik zou het volgende in overweging willen geven: Ieder geneesheer, die er prijs op stelt, dat het fonds de bedoelde voordeelen zal genieten, in plaats van geschenken, geeft zijn naam op aan de commissie voor het Ondersteuningsfonds. Deze commissie publiceert jaarlijks de volledige lijst van deze artsen en zendt tevens aan ieder, die op deze lijst voorkomt, een dertigtal kaartjes, waarop ongeveer het volgende staat vermeld: De geneesheer (dit in te vullen door den persoon zelf) behoort tot degenen, die er de voorkeur aan geven, dat hun voor geneeskundige hulp aan collega's geen geschenk worde geboden, maar dat de geholpen collega, indien hij daartoe zich geroepen acht, een door hem zelf te bepalen bedrag afsta aan het Ondersteuningsfonds. — De helper zou dan iederen keer, dat een collega zijn hulp vraagt, hem stilzwijgend dit kaartje kunnen ter hand stellen”.

Gaarne erken ik, dat het niet aangenaam is voor den hulpgevendenden collega om een declaratie af te geven, maar aangezien ik vreesde, dat in vele gevallen de vrijwillige bijdragen doof sloffigheid, enz. in het vergeetboek zouden geraken, achtte ik het declaratiestelsel gewenscht. De kaartjes van prof. KOUWER onderscheppen deze bezwaren echter grootendeels, en ik kan mij daarmee best vereenigen. Aangezien ik vermoed, dat een groot deel der collega's voorloopig de voorkeur zal blijven geven aan de geschenken, en aangezien de bezwaren tegen de zienswijze o. a. van collega DE GROOT, „verplichte verhooging der bijdragen voor alle leden”, te groot zijn (het bewijs te vinden in het schrijven van collega JUDA aan het adres van collega METZLAR), acht ik de voorgestelde wijzigingen van prof. KOUWER in mijn plan zeer gewenscht, en hoop ik nog meer betuigingen van instemming te ontvangen. Wanneer wij dan de medewerking van de Commissie van Beheer van het fonds kunnen verkrijgen, zijn wij in de goede richting, en kan rechtstreeks het fonds gesteund worden. Het gaat dan wel langzaam, maar geleidelijk zal de sympathie toenemen.

Leusden, 22 Juni 1915.

H. VISSCHER.

BRIEFWISSELING.

DE A.S. ALGEMEENE VERGADERING TE AMSTERDAM.

De secretaris van den Geneeskundigen Kring te Amsterdam verzoekt ons het onderstaande ter kennis onzer lezers te brengen.

Redactie.

De collegae, leden der Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der geneeskunst, die gedurende de algemeene vergadering te Amster-